

Med Kristus

till

folket

av

Per Larsson

Omfattar åren 1938 - 1971

Förord.

Att göra en återblick på sitt liv visade sig inte vara så lätt som man tror, när man börjar fundera över vad som verkligen har hänt under livets gång. Vissa detaljer minns man väl, andra är mera diffusa. Vissa saker vet man att det har hänt, men vad var orsaken till att det blev som det blev egentligen? Minns man verkligen rätt, eller är det bara en efterkonstruktion eller kanske bara ett önsketänkande, för att få det att stämma överens med den egna självbilden. Här kommer i alla fall mitt försök att minnas åren som gått.

Texten på titelsidan är mitt motto sedan mer än femtio år tillbaka. Första gången jag har det dokumenterat är på ett kårbrev från 1973 i samband med en appell för det årets Stormlöpning, (En tävling om vem som kunde sälja flest Rop.), som vi för övrigt vann.

Gropen

Jag föddes den 10 augusti 1938 på Örebro lasarett av min mor Doris Gustava Larsson född Johansson (9 september 1913.) Min far, Nils var David Larsson, född den 13 augusti samma år. Han fick nog en hel del att förklara i den lilla missionsförsamlingen i Gropen, som de tillhörde. De gifte sig nämligen den 12 mars 1938 och jag såg dagens ljus fem månader senare. Så jag kan tänka mig att det skvallrades en hel del om detta på bygden, att jag råkade komma hela fyra månader för tidigt!

Min båda föräldrar tillhörde Baptistsamfundet så något barndop var det inte tal om. De menade ju att dopet måste vara en medveten handling av personen själv. Man uppmanade även sina manliga medlemmar att göra vapenfri militärtjänstgöring, så den uppmaningen lydde även min far. Han kommenderades att göra tjänst inom brandförsvaret i Stockholm. Samfundet menade också, att man inte skulle besvära Svenska kyrkans präster i onödan, speciellt inte när det gällde en så livsavgörande fråga som ett giftermål, utan det borde ske i den egna församlingen. Så mor och fars bröllop hölls därför i Betel i Vintrosa. Men inget frikyrkosamfund hade ju vigselrätt på den här tiden, så de fick därför åka in till Örebro där en borgerlig vigsel hölls, för att äktenskapet skulle bli juridiskt giltigt.

Efter giftermålet hyrde de in sig på bottenvåningen i en villa i utkanten av samhället Gropen, som ligger nordväst om Fjugesta. Mitt första minne därifrån är när min far äntligen kom hemcyklande från sitt arbete i Karlskoga på en lördagseftermiddagarna en cykeltur på dryga 4 mil. (Han låg över i veckorna i min kusin Maj-Lis stora lekstuga.) Han hade nämligen fått arbete med återuppbyggnaden av de hundratal byggnader som förstördes vid den svåra sprängolyckan i Boforsverken den 17 dec. 1940, där inte mindre än 11 personer förlorade sina liv. Detta är ännu en av vårt lands största arbetsplatsolyckor.

En dag for mamma, Ove och jag till missionskapellet i Bälsås, där pappas äldste brors änka bodde. Hur vi kom dit minns jag inte, men flera fruar hade samlats där för att göra ost. Det var ju ransoneringstider och tilldelningen var väl inte så stor kan jag tänka mej. Fick de kuponger över, så kunde de ju bytta dem mot andra, mer behövda varor. Jag mins att särskilt spritkupongerna var begärliga och då mamma och pappa var absolutister byttes de bort mot andra mer nödvändiga varor, som kaffekuponger som var eftertraktade. (Ja nöden har ju ingen lag, brukar man ju säga.)

Jag minns så väl den lördag, då pappa kom hem med en barnskottkärra på pakethållaren till min stora glädje. Detta var en gåva som jag verkligen brukade flitigt. Med den kom jag att under hela min uppväxttid köra åtskilliga kubikmeter jord och ved, för att inte tala om alla stenar i Ekhult. Man kunde verkligen göra hållbara leksaker på den ”gamla goda tiden”. Den är faktiskt fortfarande i bruk, nu hos min bror i Örebro.

Granne med oss bodde Grisa-David. Namnet kom sig av, att han åkte runt och sålde smågrisar till bönder och torpare. Han hade ett rejält garage och en dag i julveckan när jag var 5-6 år tittade Ove och jag in där och fick se två stycken rattkäl-

kar, som vi kallade Bobbar. Det blev en jobbig vecka, för vi förstod att det var våra julklappar, som vi råkat få syn på och det var svårt att hålla tyst om denna fantasieggande upptäckt! De här kälkarna kom att bli våra mest använda vinterleksaker, speciellt sedan vi flyttat in till Ekeby Almby utanför Örebro. Där hade vi en stor backe, där det gick åt många liter vatten för att det skulle gå riktigt fort. Största problemet var bara, att backen gick rakt ut på stora landsvägen! Men det var ju inte så mycket trafik på vägarna i början på 1950-talet som tur var!

Men låt oss återvända till Gropen, där det här kortet har

tagits. Det konstiga är att den här trehjulingen som jag och Ove sitter på, den minns jag inte. Kan det vara ett lånegods?

När jag blev så stor att jag kunde börja lära mig cykla, var det mammas stora cykel som gällde. Pappa hade monterat en sadel mitt på sadelstolpen, men den var oftast bara i vägen.

Mitt mest skräckblandade minne från Gropen är nog när grannarna en dag bad mig att cykla in till Fjugesta för att hämta medicin åt dem på Apoteket. Det var lite skrämmande, för det fanns inget lyse på cykeln och jag var tvungen att cykla förbi Fjärdingsmannens stora byggnad. Så när jag närmade mig tomten, steg jag av mammas stora cykel och gick förbi fastigheten. Detta var visserligen mitt på dagen, men man kan ju aldrig vara nog försiktig när det gäller polisväsendet. När jag väl kommit förbi huset, ställde jag mig upp på cykeln igen och trampade vidare. Hur jag hittade till Apoteket minns jag inte, och inte hur jag fick medicinen. Sedan var det samma procedur på återresan, när jag kom fram till Fjärdingsmannens hus.

Min far hade köpt en tomt i Gropen och hade börjat på att

bygga en villa där och han hade kommit så långt att källaren var färdigmurad, när den stora katastrofen inträffade. Jag var då i 6-års åldern.

Min far hade bytt arbetsplats och hade börjat arbeta på Degerfors gjuteri. En av de första dagarna där, fick han i uppdrag att lossa en järnvägsvagn med, vad man sade vara släckt kalk, men det visade sig att det var det inte. När min far därför änt rat vagnen i sina gymnastikskor, kom han att bränna båda sina ben, och hamnade på lasarettet i Karlskoga med 50%-brännskador. Jag förstod nog aldrig riktigt hur allvarligt det var, för han fick ligga på lasarettet i närmare ett år, och det berättades att han var en av den första i Sverige som blev behandlad med penicillin, som flögs till Karlskoga från USA. Men tydligen använde man det till att tvätta såren med. Dessutom använde man sig av fluglarver för att hålla såren rena, något som ju var en gammal beprövad metod.

Vår mamma hade en bror Arne och svägerska, Evy, och far en syster, Lisa, och svågern, Karl som lägligt nog bodde i Karlskoga, där min bror och jag fick vistas under långa perioder, när mamma vakade över vår far. Hon måste ha övernatat på lasarettet, för varken jag eller min bror har något minne av att hon kom hem till oss på kvällarna, eller också hade vi somnat då.

Mammas bror hade en lastbilsfirma och vi fick därför vid flera tillfällen åka med honom och det var ju mycket spännande. Att få åka bil var ju en mycket ovanlig tilldragelse vid den här tiden. Men en gång blev det lite väl spännande. Han hade en körning till en kvarn och efter avlastningen gick han in på kontoret för att ordna med några papper. Jag vet inte hur länge han hade varit borta, när jag blev övertygad om att han hade glömt bort oss. Jag kan än idag minnas den övergivenhetskänsla som överväldigade mig och tårarna som sköljde